

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Επίδραση πνευμάτων. Τα πνεύματα της γραμματικής και τα πνεύματα της Άγιας Βαρβάρας. Καλείται να επέμει θ. κ. Τανάγρας. Ένα καινούργιο έμπέριο. Παλωδύνται έρεψη!... θά γιατρεύονται ει

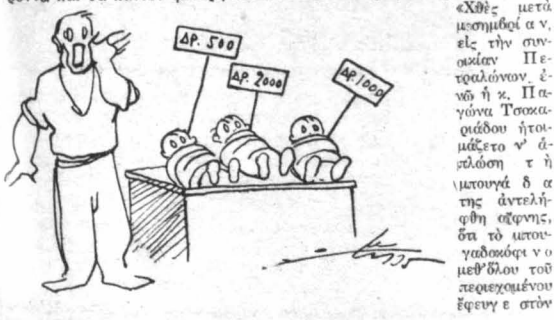
πνεύματα της Άγιας Βαρβάρας. Καλείται να επέμει θ. κ. Τανάγρας. Ένα καινούργιο έμπέριο. Παλωδύνται έρεψη!... θά γιατρεύονται ει

Όλες ή λέξεις στην Ελλάδα έχουν δεινοπαθήσει τόσο, που καντονούν στο τέλος θνήσκουσες και κανείς πιά δεν ξέρει τί σημασία τους. Άλλά ή λέξεις πνεύματα τό παρωκάνει. Τί σημαίνει; Άλλοτε, στο σχολείο, μάθαμεν ότι τά πνεύματα είνε έθνο: 'Η φύλη και ή βασεία. Έπειτα, που μεγάλωσαμε, έπληροσορήθημεν ότι είνε πάρα πολλά. Αίρηται, διαβάσαμε, κάπου-κάπου, στις εφημερίδες, σε τηλεγραφήματα από τις έπαρχίες: 'Ένταύθα τά πνεύματα έξηρησιάνε! Έτσι, με ιδώ έκ του πληθόν αυτά τά πνεύματα, μιά φορά, σε κάποια έπαρχιακή πιά, 'Ήσαν μαζωμένα σ' ένα κλαρενίο της πλατείας και κάπνιζαν φαγηλίδες: άστυνόσιος, ειρηνοδίκης, έφορος, πρόεδρος κοινότητος, δάσκαλος...

Τελευταίος, όταν λέμε πνεύματα, έννοούμε κάτι, που υπάρχει στη δικαιοδάρια του κ. Τανάγρα και της έταιρίας των ψυχικών έρευνών. Ροπή: τ' άρωβω; 'Υποστάσει: άνθος, μακαρίτες άόρατοι, που προσκαλούντα μοιλαυτά σε συνειδησίσεις, κουνάνε τραπέζια και' άπαντων σ' έρωτήσεις: για τά μέλλοντα να συμβούν, όπως τ' άρχαία μαντεία. Είνε όμως άκοιτός κωρός τώρα, που τά πνεύματα καταγί-

νούνται σε πολύ πιο περίεργα πράγματα, όπως, αφηνς, να πετροβολούν άρωσιμένα σάπια και να σπάζουν τά κεφάλια των έννοικων. 'Η περίπτωση αυτή σημειώθηκε, δεν είνε λίγες μέρες, στον ανακησικό της Άγιας Βαρβάρας, όπου τό σπτι της κ. Βενετίας—είνε τό μικρό όνομα της νοικοκυράς που κάθεται μέσα—πολιοκείται κάθε βράδυ από πνεύματα και τό πετροβολούν έπί ώρες, έστασαν δέ, μωξό με τά τζάμα και τό κεφάλι του κοριτσιού της. 'Η άστυνόμια έλθθήκε επί τόπου, αλλά δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα. Τί να κάνει; Πούν να πάση; Τά πνεύματα είνε άόρατα. Δεν μπορούν άστυνόμια, ούτε να τά αιάσουν, ούτε να τά διακρίνουν, για να τά συγγυρίουν με τά κλάτες. Άπό τό άλλο μέρος όμως αυτή ή δουλειά δεν μπορεί να λήη έτοι. Τά πνεύματα μπορεί να καικιόθουν με την άπειροκία. Κι' άν σμίερα πετροβολούν σάπια, άθριο μπορεί ν' άνοιχουν μαγαζιά, να κλέβουν πορφόλια, να πλάττογοραφούν τούες, να κάνουν λιοπέτες, άταγωγές, φόνους, έμπερησιούς... ό,τι τους καπνίη. 'Η άστυνόμια πρέπει να βρη τό μέσον να επιβάλη τό νόμο σ' αυτό τό νέο είδος καικοπών. Και τό μέσο της μένει να κάνει, είνε να άπειυθώη στον κ. Τανάγρα, που διαθέτει άρκετά πνεύματα, να στρατολογήση άρκετά άρ' αυτά και να ίδρύη μια ειδική άσφάλεια. 'Η μυστική την άστυνόμια πλέουν, την προκία, την άστυνόμια λιμένον και θαλασών, την τουριστική άστυνόμια, την πολεοδομική άστυνόμια, την οικονομική άστυνόμια, την φρονιτική άστυνόμια. Είνε κωρός ν' άπακηθίημεν και μια άστυνόμια πνευμάτων. Αιτή, τουλάχιστον, δεν πρόκειται να μάλ στασιάζη τίποτα. Τά πνεύματα δεν θέλουν ούτε στολή, ούτε φαν, ούτε μωξό, ούτε μοτοκυκλότες. Θά είνε πανταγού παρόντα και θά κάνουν φροβηή δουλειά. Θά διαβάσουμε στις εφημερίδες:

«Χθές μετά μεσημέρια σ. ν. εις την συνουκίαν Πετραλώνων ένω ή κ. Παγγώνα Τσακαριάδου ήτοιμάετο ν' άσπλώση τ ή μετωμά δ α της άντελήγη αφηνς, ότι τό υπογαδικώρεν ν ο μεθ'όλου του παρεχόμενου έρεψη ε στον

άέρα ως να είχε φρερά. Εις τας κωργάς της έντροπίου γυναικάς έσπευσεν ό άστυνόμιαξ του γειτονικού τμήματος, ό όποιος, έξωκρίβως: ότι έπρόκειτο περί λιοποδύτου κροσμένου: των πονηρών πνευμάτων, έάλωσε τ' άστυνόμια πνεύματα, τένετα πάραυτα εις καταδίκων των πούτων, τά όποια και κατέφθασαν εις... Σαχαμαγιά. 'Η κωργιά και τά πονηρά πνεύματα άδηγήθησαν στο άστυνόμια τμήμα, όπου έκλήθη και ό κ. Τανάγρας άπως έξέστη ήν νέαν τάτην περίπτωσαν...

Είδετε ότι από της έλληνακής δικαιοσύνης έτάθη ένα ζήτημα που θυμίζει Άγια Γωρήη, κριση Σολομώντος και παλαιά λαϊκά μισθοσθήματα: Μιά κόρη απολαμμένη έγινε φυσική κι' έξότγματος μητέρα ενός παιδιού. Αυτό τό παιδί τό πούλησε, ισωράτα χιλιάδες δραχμές, παρακαλώ, σε μια άλλη γυναίκα νομίμως παντρεμένη, που δεν έκανε παιδιά και τό επιθυμούσε. Άλλ' ενώ τό παιδί μεγάλωσε μέσα στα χάδια και τ' άγαθά της καινούργιας θετής μητέρας του, παρουσιάστηκε ή γραμματική και ζητεί να τό πάρη. 'Η άλλη φρονίζει, ότι πρόκειται περί εκδίκσεως, ότι τό κάνει για να πάρη κι' άλλα λεπτά. Και ή δικαιοσύνη καλείται να κρίνη. Άλλά τί να κρίνη; Έδώ πρόκειται περί της χαρακτήριζ μιάς νέας και μεγάλης... διομηχανίας. Άφού τά παιδιά άρχισαν να πουλιούνται και να βρίσκουν, μάλιστα, τόσο καλές τιμές, ή δικαιοσύνη θά βρεθή σε πούν δύσκολη θέσι και στο τέλος θ' αναγκασθή να προστατεύη κι' αυτό τό έμπέριο, όπως και τ' άλλα. Ότι δέ ή παιδοποία θά γίνη σύντομα επιχείρησης μεγάλη δεν χορεί άμφιβολία. 'Η ίσχυη μας, ή όποια, ός γνωστόν, έλα ν' άντιλαμβάνετα... τ' ής μετροήτες, πώς είνε δυνατόν ν' άρρηση ένω τά παιδιά; Τό παιδί είνε ήδη επιχείρησης. 'Η νέα που άρτήνη ν' απολαμνήη, κάνει παιδι, για να κρατήση τον νέο που θέλει να τό στέρηη μετά την άπώλωναι.

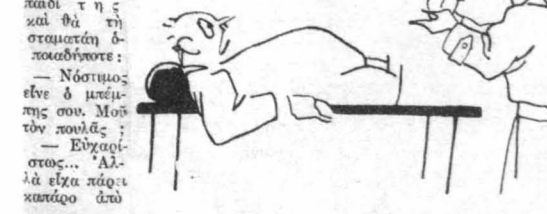
— Δέ μπορεί, θά με πάρη; ! Είσαι ό πατάρας του παιδιού μου! Κι' άν τοιάμ, ές κάνει διαφορετικά. Τό παιδί είνε τό σκάνδαλο. Άλλά μήπως δεν είνε άκαχίρηξ και για τις παντρεμένες; Είνε ή γοαιμία ίσοκωρίσεως έν περιπτώσει διαζυγίου; 'Η έν' άπειρον διατροφή. Γιατί δεν θά συστηματοποιηη, λοιπόν, και δεν θ' άπλοποιηη αυτό τό έμπέριο; Όταν τά παιδιά βρίσκουν τόσο καλές τιμές στην άγορά, πού δέ θά βώη να κάνει; 'Υπήρχε κάποιο καλή άσπίο; Ό κούσσοδος, περνώντας από τό Ζάπτειο, βλέπει την διοφρη παραμύνα να κρατή στην άγκαλιά της ετραφετατό βροφος.

— Να σου δώσω, τής λέει, τά όπλα μου φτιάσεις και μένα ενα τέτοιο;

'Η πρόταση δέ θά φαίνεται και τόσο άστεία. Οι μεμπέδες θά σκαρώνονται με τη μεγαλύτερη προθυμία και θά πουλιούνται σε ειδικά κρατήρια. Πούδ δέ θ' άγοράξη; Όσα δέ θά θέλουν για όσθησια, θά τά θέλουν για ύπρησια, για σωφρο αυτοκινήτου, για περιβολάρηδες, θυροφούς, έργάτες, υπαλλήλους... Θά γυρίσουμε στο άνθρωποκείο, που ήταν άλοπο στην ήμεροκία διατάξει. 'Η μητέρα θά περύνη με τό παιδί τ ης και θά τή σταματάη δ-ποαδίνετο:

— Νόστιμος είνε ό μεμπέτης σου. Μού τον πουλές;

— Είγαρίστος... Άλλά είχα πάρει κατόφιο από

μά κυρία που κάθεται στο μεσάρι. Έχω όμως ένα άλλο μεγαλύτερο στο σπίτι. Άν δεν σας κάνει κόπο, πιάστε να το δήτε !..

— Άλλά κι' ένα σωρό άνεργα που ζουν απ' τόν έρωτα και τούς κερτέδες τών δουλιάων, θά βρούν ένα σωραρό πόρο ζωής :

— Άκου δώ, Περσφώνη ! Κατέβαν δέκα χιλιάδες. Πήρες εικοσι άπο το παιδί. Και δέν τόκανες μονάχη σου. Δούλεμα κι' έγώ !

Και ή Περσφώνη θά κατεβάνη τις δέκα χιλιάδες ή θά δυστροφίη :

— Πάρε δώ και πολλές σου. Και μιά, για να μη γάς και την κόψη σου : 'Ο Μιζάλης, τό φουρνάρα, μου προτείνει...συνεργασία μονάχη με χιλίες πεντασέξες !

'Ο Μπέτρωρ Σώ έγραψε στ' άστια πώς κάποια Άμερικάνια έβλεπε στον άντρα της :

— Θέλεις παιδί : 'Ε, λοιπόν, φίλε μου, σοφ' λέω καθαρά πώς έγώ παιδί δέν κάνω άν δέν μου σώσεις δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια !

Πού νά ήξερε ότι αυτά τ' άστια θά έγινόντο πράγματα στην Έλλάδα !

— Εμάθατε τά νέα : 'Ιδούται στην Άθήνα 'Ινστιτούτο θεραπειας τοϋ... έρωτος ! Δέν είνε καθόλου άσπιο. 'Ο κ. διευθυντής της εταιρείας τών ψυχικών έρευνών άποδεικνύει σέ μιά μελέτη του, ότι ό έρως είνε μιά καθαρή ψυχοπάθεια, που θεραπεύεται με τόν ύπνωσισμό και την ύποβολή. 'Όποτε παίει τό «Έρως άνταει μάχαν» τοϋ παλαιού μας Σοφοκλή ; 'Ε, ναι, φίλοι μου ! Θά πηγαίνετε στο 'Ινστιτούτο, όπως στόν όδοντογιατρό — μήπως δέ λένε τόν έρωτα λονδόντο ; — θά κάθεσθε σέ μιά πολυθρόνα, θά σας ύπνωψουν, θά βγάξουν την σάβλια από την ψυχή σας, θά σας ξυπνούν περδια και θά σάς λένε :

— Πήγανε, και φρόνιζε να μη την ξαναπάθης πια !..

Και θά φρεγγετε έλαφρώς και πεταχτός : Όπτε άμυνίες, όπτε αγωνίες, όπτε δάκρυα, όπτε άτελείωτα γράμματα, όπτε προτάσεις γάμου, όπτε χολόπητρες. Αλλά όλα είνε πολύ άσπια. Και ή άνακαλύψη εκληκτική. Άλλά κάνει τό λογαριασμό χωρίς τόν έξονόχο. Γιατί άν ό έρως είνε... άρρώστεια, είνε άκατάλυτο ή μόνη που άρτίζει σ' αυτούς που ύποφέρουν απ' αυτή. Και θά προτιμοΰσαν να πεθάνουν, παρά να την άποχωρισθοΰν. Είνε μιά άρρώστεια προσωπία, ή άρχαιότερη απ' όλες, από την όποία πάσχει όχι μόνον ό άνθρωπος, αλλά ή ζωή όλόκληρη, αυτή άκόμα ή ψη. 'Όπως είνε ό άρχαίος σοφός, ό έρωτας κρατεί τόν κόσμο. Αλλά τά οφάνια σώματα τά κινεί ό έρως, ή μεταξύ των έλξης, ή όποια είνε, όπως λέει ό σχετικός νόμος, «κατ' εϋθύν μόν ύόγον των μαζών, κατ' αντίστροφον δέ τοϋ τετραγώνου των άποστάσεων». Αλλά ή άρρώστεια δημιουργήσε τόν κόσμο, τά άστρα, τις τροχιές των, τά φτιά, τά λουλούδια, τά χρώματα, τά πλαίσια, τά είδη, τη ζωή. Τό 'Ινστιτούτο θά ελξε να κάνει φοβή έργασία για να την θεραπεύσει και να σημάνη στον κόσμο τό σιωπητήριο. Άλλά πούθι θά πατήση τό κατόφλι του : 'Όποια γνώσεις μιά φορά τόν έρωτα, δέν μπορεί να ζήση χωρίς αυτόν και πιστεύει άρρώστια και δυστυχία άπέραντη άνοιχώς τό αντίθετο : Τό να μίν είνε έρωτευμένος. Θά μου ήπτε, ότι θά καταφέρουν εκεί οι άπελευθεμένοι έρωτες ; Μά ύπάραγον τέτοια ; 'Υπάραξε έρωτευμένος πού να μίν έλαΐη ; Την άλλη φορά ένας τραυματικός διηγήθηκε στην άνάκριση, όστρα από μιά δραματική περιπέτεια πούχε με τη γυναικα του, ότι την ελξε σαργχωρήσει... έξη φορές : Κι' όταν τόν ρώτησαν γιατί τού μωροθύμια, είνε εμμενόντατα :

— 'Ηλιζα, ότι θά συμφοραθώ !

Τό 'Ινστιτούτο θεραπειας τοϋ έρωτος κι' άν γίνη θά κλείση άσφαλώς από έλλειψη πελατών. Άλλωστε ό έρως και άν άκόμα ύποτεθί άρρώστια, θεραπεύεται μονάχη της : Με τό... αυτεμβόλιο τοϋ κόρου. Είνε ή μόνη και ή πιο θετική θεραπεία : 'Όταν άκουθί ή κλασική φράση «δέν είσα πια ό ιδιος» !.. ή δέν είσα πια ή ίδια, δια έχουν τελειώσει χωρίς την παρτίβα κανενός ύπνωσισμού και κομμάς ύποβολής. 'Η φράση τάχη κανόνισι περιέφημα.

Σ ΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η...ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΣ !

'Ο Πιρών, θγαίνοντας απ' τό θέατρο μετά την «πρεμιέρα» τοϋ έργου τοϋ «Φερνάνδος Κορτέζ», τό όποίο σφιρίχτηκε άγρίως, γλύστρησε στο δρόμο και παρά λίγο να πέση.

Τόν στήριξε όμως κάποιος φίλος του, ό όποιος θρέθηκε τυχαία πλάι του κι' ό όποιος ελχε άποδοκιμάσει τό έργο του...

Κι' ό Πιρών, εύχαριστώντας τον μελαγχολικά, τού είπτε :

— Καλύτερα θά ελχε να ύποστηριζες τό έργο μου, παρά έμένα !

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαίρι, κόψε με και ρίξε τά κομμάτια μου, μάτια μου !
Και ρίξ' τα μέσα στο γιαλό.
'Απ'τή στιγμή που μάφρησε τόν κόσμο αυτό συχάδηκα, χάθηκα
Και δέν ελπίζω πια καλό.

'Α θάξεις τώρα τ'όστρα σου και τά μαλαματένια σου, έννοια (σου,

Θάρρη ό καιρός που θά θρηνής,
Πού θά σταθής στο μνήμα μου να πής ένα πασόπορο, κι' άπονα
Θά μ' εύρης όσο κι' άν ποής.

Πάρε φωτιά και κάψε με κι' άντάμα με τη στάχτη μου, τάχτι μου
Μές τά πελάγη να σκορπάς,
Νά μη σέ θρη τό κριμα μου, μαριόλα μου 'Ηπειρώτισσα, ρό- (τρησ

Και μοδπαν άλλον αγαπάς.

(Άπό τούς «Παληούς Σκοπούς» ΑΡΓ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΚΕΡΑΤΟΧΩΡΙΤΙΣΣΑ

'Εσένο που σ' αγαπήσα κι' άκόμα σ' αγαπώ
—δχι πώς θά σ' τό πώ!—
μιά ποχεις γίνει άλλουνού και μιά που δέν σ' έπηρεα,
θε να σέ κάνω χήρα.

Γιστι και σ' μ' έχόρισε από την ήουχια μου
—ήμαρτον, Πανασία μου,—
και τή καρδιά μου θούτηξες με τη δική σου λαύρι,
στη θλίψη και στα μαύρα.

Τά θάσανά μου τάμαθε με πόνον ό ντουνιας
—κι' έπειτα φταιει ό φονήας!—
και μ' έχασε η μάνα μου και στο μεθισι θρήκα
της πίκρας μου τη γλύκα.

Νου πια δέν' έχω για δουλειά απ' τούς καύμοις και κλάματα
—δέν θέλω πια μαλάματα—
και ήπια τ' άργαστηρι μου, κι' άν μουμεινε και κάτι
τό θγάναν στο μεζάτι.

Κι' όμως εσύ ότε γυρνάς, για να με δής στο δρόμο σου
—την πίστι και τό νόμο σου!—

και άλλαξες την πρωτεινη καρδιά σου με στεφάνι,
π' δχι, αγαπήη, με ό παπάς μονάχη σουχει θάνει.

Μά γρόνια δέν θα τόν χαρής κι' άλλοι του που τόν θρώ
—έτσι, με τόν Σταυρό!—

εά σου τόν στείλω σηκωτό, κι' άς λυώσω μέσ' την χάμη.
—Πριν να με θάψουν μέσα κεΐ, θε να σ' τόν έχουν θάψει!

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΦΑΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ

Μελαχροινή του Φασουλά και όμορφια του κόσμου,
που σουπρεπαν σεράγια,
για θάλε με στην πόρτα σου να θρώ τό νου μου, φώς μου,
για λύσε μου τά μάγια.

Με τά παιχνίδια σου σκορπώ τά πάθη μου τά χίλια,
όπου με τρών, θασίλισσα.
Πές μου δυό λόγια όδύγλυκα με τά γλυκά σου γειλια,
π' άκόμα δέν τά φίλσα.

'Απ' τό πρωϊ σταλαματιά δέν ήπια στην ταβέρνα,
σε είδα κι' έγίνα σουπί.
'Αχ ! κέρνα με τό στόμα σου, με τη καρδιά σου κέρνα,
μήπως τό ντέρτι μου κοπή.

'Εχω κουμπούρια έτοιμα και συντροφία ξεφτέρια,
για να σε κλέψω, μάτια μου. .
Σκοτάδι είνε τό σπίτι σου... 'Ελα να θρης άστέρια
σ' το' αγαπήης τά παλάτια μου!..

Μά πάλι, άν δε με αγαπάς, λυπήσου με λιγάκι,
μη θες να θασανίζωμαι!

Την κάκια σου όλη μάζωξε και κάνε την φαριάκι
και πτίσε με να σθησώ, να μη σε συλλογίζωμαι!...

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ